

ESPAI D'OPINIONS**Nº126**
Febrer 2012**Maria Duran i Febrer****Jurista****EL DRET AL PROPI COS**

Al segle XVII el metge i filòsof John Locke, conegut en la teoria política com el pare del liberalisme, va definir com la propietat comença per ser propietari de si mateix, va exposar com cada home te, per llei natural, propietat sobre el seu cos i “per ende” el de les obres que amb ell realitza, afirmà Locke, que el propi cos es part dels bens del home.

Aquesta teoria arriba fins al segle XXI, al punt que la protecció de la propietat intel·lectual, com extensió del propi cos, esta garantida penalment. Recentment tenim exemples com els principis de Locke no només estan vigents sinó que s'eixamplen en la mesura que la propietat intel·lectual entra a la xarxa virtual. La Llei Sinde que regula els drets d'autor a Internet, i la detenció i empresonament del president de la web Megaupload son dues de tantes proves de com ha arrelat la teoria del dret al propi cos i a les seves obres.

Tot i l'avanç que al llarg de mes de tres segles ha tingut el dret al propi cos, aquest només ha estat pels homes, dit mes clar per les persones de sexe masculí, ja que ha fet falta arribar al segle XX perquè les dones siguin subjectes de drets, fins l'any 1993 Nacions Unides no declarà que el drets de les dones son part dels drets humans.

I a Espanya va fer falta la Llei Orgànica 2/2010 de Salut sexual i reproductiva i de la interrupció voluntària del l'embaràs perquè es fes palès un dels drets mes importants per a les dones el dret a decidir quan i com volen ser mares; l'article 3 d'aquesta llei reconeix el dret a la maternitat lliurement decidida.

Aquesta llei te tres pilars fonamentals, el primer la formació i informació sobre la salut sexual i reproductiva, des de l'escola fins als pares i mares; el segon la prevenció d'embarassos no desitjats a través de serveis especialitzats i facilitació d'anticonceptius adequats a les característiques psicobiològiques de la persona, i finalment, la interrupció voluntària de l'embaràs, lliurement decidida per la dona, dins les primeres catorze setmanes i en alguns suposats durant les primeres vint i dues setmanes.

Aquesta llei dona seguretat jurídica a totes les persones que intervenen en la interrupció voluntària del embaràs, sigui la pròpia dona o sigui el personal sanitari; i per altra banda, despenalitza l'avortament voluntari quan es realitza dins el termini en les condicions establertes en la norma.

La llei no obliga a ningú a interrompre el seu embaràs, es garantista per les dones que, després de estar informades de les opcions i ajuts si volen seguir endavant l'embaràs, decideixen avortar.

Des de les eleccions autonòmiques del 2011, el govern del Partit Popular a les Illes Balears ha obstruït la practica de la interrupció voluntària de l'embaràs, primer obligant a les dones a anticipar els cost de l'avortament per després, haver de fer una sol·licitud al departament de prestacions del IB-Salut pel reintegrament; i quan ha comprovat que aquesta exigència era totalment il·legal, la conselleria de salut ha pactat amb unes associacions contraries a l'avortament el protocol que s'ha de seguir per la interrupció voluntària de l'embaràs. On esta l'objectivitat de l'administració publica?

El govern de l'estat, el ministre de justícia senyor Gallardon ha manifestat la seva voluntat de canviar la Llei Orgànica 2/2010 per tornar a la anterior de l'any 1985. L'argument es que no respecte la doctrina del Constitucional emanada a la sentència 53/1985. Oblida el ministre que el Consell d'Estat va dictaminar favorablement a la llei que vol revocar, essent el ponent del dictamen el conseller d'estat i membre del Partit Popular D. Miguel Herrero de Miñón.

Les persones no tindran dret al propi cos, si les dones no tenen dret al propi cos.